

10 EKİM 1969

DÜŞÜNCELER

Doğan'ın arkasından

— «Hani babası bakkal olsaydı acaba Doğan Nadi de bakkallık mı yapardı?»

Diye sorsalar bana, hemen:

— «Hayır.»

Derim.

— «O, gene gazeteci olurdu.»

Nitekim aramızdan da gene öyle olarak ayrıldı.

Onu ben ilk tanıdığım zamanlar gene saçlarında beyazlar vardı. Amma son günlerdeki gibi hembeyaz olmamıştı başı.

Ben Doğan Nadi'yi devrin bektaşilerine benzetirdim. Yirminci yüzyılın modern bir bektaşisiydi o. Onlar kadar filozof, onlar kadar çelebi, onlar kadar engin bir hoşgörü sahibi... Ve onlar kadar edepliymi...

Bilmem okuyor muydunuz «Bir Dakika»'lık fıkralarını? Ağız dolusu küfür savursalar ona, o, gene edepli bir İstanbul efendisi gibi çıkardı okurlarının karşısına... Onun için aslolan hafife alınmış bir hayatı, şaka ile karışık dile getirmektir. Onda riya yoktu. İçerdi. Hem de bolca içerdi. İçtiğini de saklamazdı. Üstelik medhiyeler yazardı içkisine ve içebilenlere...

Bizim Bâbü'âlî'de gazete sahipleriyle gazetelerde çalışanlar arasında oldum olası bir mesafe bulunmuştur. Doğan Nadi gazetesinin sahiplerindendi. Amma o hiç bir zaman çalışanlar arasından sıyrılıp patronlar tarafına geçememişti. Yapısı, filozofluğu, çelebilliği, belki de hoşgürüsü mâni olmuştu ona... Rahat bir dostluğu vardı, herkesle... Hep aramızda yaşadı, konuştu, içti ve yazdı.

Bana öyle gelir ki Doğan Nadi şayet gazetesinin sahibi olmasaydı, daha mes'ut bir hayat sürerdi. Daha verimli bir gazeteci olurdu.

Son zamanlarda doktorlar onu çekip alıyorlardı aramızdan sık sık... O zaman içemiyordu. Sonra tekrar elinde kadehi ve dişlerinin arasından fıskıran o «tiss»'li kahkahalarıyla gene çıkıyordu ortaya Doğan Nadi.

Alıştırmıştı bizi aralıklı kayıplara... Amma bu seferki aralıksız bir yokluk artık!... Boş kalacak kısacası gazetesindeki küçük sütunu... Sadece sütunu mu? Hayır! Bâbü'âlî'deki yeri de...

HİKMET BİL

Taha Toros Arşivi

* 0 0 1 5 1 5 2 9 3 0 0 6 *